

EL SOMNI DE JOAN (CONTE)

Un relat de: [PERLA DE VELLUT](#)

A l'acomiar-se Joan, li va comunicar Andreu la seua decisió de veure'l algun dia i li va demanar que se li ho fera saber a la seua germana Roser.

Mentre Joan creuava per dues vegades l'escala que baixava de la casa d'Andreu, sense adonar-se pensava quina seria la millor manera de donar-li la notícia a Roser. Aquesta decisió ben valia un sacrifici, doncs tenia un significat molt especial per a ella.

Qualsevol versió que diguera de segur anava a resultar molt positiva. Tenia que repassar alguna cosa perquè almenys, fora interessant.

Joan, ja no va veure per molt de temps Andreu ni a Roser, i com si no els conegueren, els anys passaren d'una manera trastocada. Estava tan nerviós Joan que els seus plor interns no volia sentir-los, per la qual cosa centrada en la seua ment perquè algun dia la notícia que li preocupava donara fruit, com mai ho imaginava.

La ment de Joan perfeccionava a través del temps, sabia que en un futur, prompte o llunyà, tot se solucionaria.

Fins aquest moment tot anava molt bé, les primeres paraules de Roser hi havien causat estralls en la consciència de Joan, però quan escoltà per segona ocasió, qual seria la destinació que li imperava a ell, li va canviar en certa manera un poc el seu caràcter.

Sens dubte que Joan no podia iniciar en aquests moments una discussió entre Andreu i Roser i es va veure trobat en una situació absurda, que per cert tenia tant bona voluntat i se sentia compensat per Roser; malgrat de tot li va prometre a ella que en la vida cadascú fa el que li naix del cor.

Roser li va ensenyar infinitament la forma de dir les coses, la qual cosa Joan va restar satisfet per tan grandiosa conversa. La serenitat i la raó amb què li ho va dir a Roser, invità Andreu a continuar el curs normal de la vida.

La seua xicoteta família li permetria a l'hora de fer les seues promeses en la vida, com el més distingit enigma, el qual no era sinó un desig d'eliminar-lo.

A la fi, Joan, no sabia per què havia de pensar en aqueixes coses tan desagradables en aquests moments quan estava preparant-se per a fer unes oposicions. "La meua vida seria diferent?", es va dir.

Per allò que fora, però semblava que el poc orgull que hi havia de posar, el necessitava per a aprovar les oposicions, era una esperança dins de la línia de la seua vida. Se sentia d'allò més nerviós, perquè necessitava una ocasió molt necessària per a complir amb el seu deure.

De tant en tant sentia que el cap li anava a esclafir, com un volcà en erupció. A penes hi havia eixit de la seua habitació, d'acabar d'estudiar alguns temes, quan es va trobar a l'eixida de casa un vell amic que li deien Jordi, el qual li va prendre la paraula. L'eixida de Joan, enormement, sobre l'encontre amb Jordi, li supedità a no dir tant, a no dir tantes coses, si no que es va establir en una rutina afable per a comunicar-li, que havia eixit de casa per a fer una volta.

El cas que Jordi li animà a saber afrontar aqueixa trist situació pel seu caràcter i li digué que els problemes s'han de prendre en un sentit positiu, la qual cosa Joan el va considerar com una ajuda molt important. Ja se sap que un amic dona gust tindre' l, i els seus encontres amb ell, li feien sobreviure totes les situacions en les que preparava tota classe d'il·lusions.

Al dia següent, Joan, a l'hora d'anar a casa de Roser, que sabia que li havia invitat per a sopar, va pensar un poc en les paraules de Jordi que li anunciaven una força sobrenatural, una vertiginosa situació a pesar que les oposicions que anava a realitzar les sentiria dins de la seua ànima, per allò prenia les regnes per a aprovar-les. Aquella vesprada del mes de març, sense molt de fred ni molta calor, Joan va fer tres voltes des de la seua casa fins l'estació d'autobusos, de tan en tant tancava els ulls per a assaborir el flux de l'aire que sentia en la seua cara, que era tan plaent.

Quan va regressar a casa, quasi no li prestà atenció al salut d'una senyora major que es va creuar en el vestíbul, estava tan absorbt que la seua decisió va ser estrenar els seus pensaments en la seua memòria; i com volia gitar-se prompte, pensà en els seus passos que donava un darrere de l'altre, com si foren passos de guepard. Què era el que estava fent? Les hores que havien desaparegut des que va esmorzar amb Roser, ja no li semblaven hores, ni tan sols eren ingredients d'un dia més.

Els bons costums que entretenien a Joan es desbordaven pel seu coll, pels seus peus, per la seua ànima. Es considerava molt picallós, prou ordenat, les tradicions les seguia al peu de la lletra. Ara i adés establia les normes dins del seu esperit, odiava, no solament la crueltat, la enemistat i la guerra sense solta ni volta. Pensava aleshores: "Quan hom creix es dona compte de tot el que no es pot desitjar, perquè és alguna cosa prohibida, pecaminós e indecent".

Ja eren les vuit menys quart quan sonà el despertador, que estava just a l'altra part de l'habitació, doncs Joan no li agradava tindre' l just al seu costat, per a recordar-li que hi havia d'alçar-se. Als vint minuts va cridar per telèfon a Roser i li comunicà que necessitava que li donara algun consell per a enfortir-se a l'hora de l'examen, doncs ja li va aplegar el dia.

Joan recordava aquells detalls que li comentà Roser. Novament, aquella vesprada, recordà d'allò més meravellosa havia estat amb ell.

Se sentia benaurat, se sentia molt alleugerit pels anys que estava treballant, en un lloc tan llunyà de la casa dels

seus familiars i del seus amics.

“Què dia més original per a anotar alguna cosa nova!”: pensava Joan, després d'eixir de l'oficina. La sang li bullia sota les seues venes, hi havia conegut, aquell dia, un nou company. El seu cor llançava a borbolls de passió, tenia en el seu haver una persona meravellosa, lliure de prejudicis, era ni més ni menys un company que sentia ganes de viure.

Amb el temps el treball en aquella oficina, on ja portava trenta-i-cinc anys, se li convertia en el seu propi esperit, i se'n recordava de tant en tant del seu amic Andreu. Se li embolicaven els pensaments.

Andreu, li era tan agradable. Quan es mirava a l'espill, allà a un costat semblava que veia al seu amic, mirant-lo. I com podia ser això? Si feia molts anys que no li havia vist! Cert, que l'instint de Joan li era tan agradable al seu amic Andreu.

Era una vesprada un poc trista, per l'abundància de núvols que ocultaven els sol, quan Joan va decidir fer un bon passeig. Els seus ulls brillaven entre els núvols, quan feia prou calor. Els seus costums li venien al cap. Les seues forces quasi esgotades. La seua infància la veia tan lluny. De cap de les maneres volia oblidar tan meravellosa persona com era Andreu. Era pràcticament com el seu germà major, el qual ja no vivia, però ho tenia en el record i en les seues entranyes.

El company nou que hi havia conegut no era ni molt alt ni molt xicotet, es diria que era normal i sabia que era molt discret com un fil de cosir entre l'esperit i la saviesa, li deien Josep.

Joan sabia que Josep volia convertir-se en un bon amic, sabia que les seues converses eren d'allò més amenes; quasi es tractaven com si foren de bons amics; se sentia entre ells una fraternitat tan especial.

Què fàcil era per a Joan; quan necessitava de parlar de qualsevol cosa amb Josep; sempre li contestava cortesament, adequadament, profundament, tot amb el que necessitava al seu abast. La delicadesa que tenia Josep fins a Joan era com a aigua per a un riu, i com va créixer davant dels seus ulls, la seua forma de ser, el seu estat de bona persona.

Els dies passaven per a Joan com passen els segles en el món. La nostàlgia moltes vegades li pelaven els sentiments.

Però a la fi, aquella vesprada, quan va aplegar a casa, no podia més, es va ficar a la seua butaca per a fer una bona becaina, però no volia dormir massa, ja que després hi havia d'anar per a comprar certes coses, les més necessàries que necessitava.

Eliminar l'estrès del dia li era molt agradable, doncs la seua faena de carter li era molt especialment molt esgotadora.

Aquella altra vesprada quan Joan va decidir anar-se'n a la butaca, les seues cames estaven impossible, els seus braços com a aspes de molí, es va jeure's en ell i a l'estona recordà les paraules de Roser: Alegres, judicioses, sorprenents, sabia que estava en el seu lloc apropiat. Quan es va relaxar es va dormir en un profund somni. Es va passar quasi dues hores dormint, ja que quan es va despertar, mirà el rellotge i ja eren les sis menys vint, Es va dir: “Sor que no es molt tard”.

El seu somni fou tan especial que reconeixia en ell al seu amic Andreu i el seu company Josep, en una situació molt inversemblant.

Què somni més fantàstic i més distingit! En un minut reflexionà sobre ell. Què hi havia somniat? Què podia fer per a discernir-lo? Recordava el somni com si ho haguera viscut...! Però per què? Aleshores, va pensar que Andreu ho coneixia de tota la vida, era protagonista del somni. Què podia imaginar més? Què limitat era el somni? Qui era l'altre amb qui estava somniat? Era precisament el seu company Josep, el qual no coneixia de res a Andreu. Un home que estava en el seu seny, molt coordinador, sistemàtic, pacient amb totes les seues regles, conforme és la vida.

Aleshores pensà Joan: “Si Andreu i Josep no es coneixen de res, quina situació més eclipsada més inapreciable, quasi sense sentit!”. Volia esbrinar el sentit del somni que hi havia tingut, però li era impossible.

Saber guanyar amistat era per a Joan el somni de la seua vida, somniar tanta distància entre persones és com una garantia de saber viure.

Abans de gitar-se aquella nit, repassava un poc el somni que hi havia tingut aquella vesprada i es deia: Què profunds són els somnis i què admirable és sentir el transcurs de la vida!